

JOURNAAL

MIJN EERSTE N.O.V.A.-VERGADERING

Nauwelijks had ik met mijn mede-gedelegeerde van onze club de tuinzaal van het theater 'Gooiland' in Hilversum betreden of een rustig uitzierend persoon drukte ons een opwindend gestencild pamfletje in de hand. 'Luister eens', zei ik en las hardop: 'Wij, Gerrit van Dijk . . . . Jacques Janssen . . . . vragen, als dat mag, aan de vergadering . . . .'

In de hoek van de hal zat een mijnheer met een technische blik te controleren of zijn band-recorder de tekst, die binnen werd gesproken, goed registreerde.

Met het gevoel van: 'Jongens er gaat zeker wat gebeuren', betraden we de vergaderzaal. We waren de laatsten. Dit was in volkomen overeenstemming met de presentatielijst, die na luttele minuten door een kennelijk goed functionerende filmclub-secretaris op ons tafeltje werd gelegd met de mededeling: 'U moet nog tekenen', waarop wij als laatste club stonden genoteerd. 'Hebben ze dat even goed getimed', zei m'n medegedelegeerde. Maar ik had geen tijd om instemmend te antwoorden, want ik werd volkomen in beslag genomen door een paar venijnige interrupties van twee jonge mannen, enkele tafeltjes van ons vandaan. Al ras merkten wij, dat zij de geestelijke vaders van de ons in de handen gestopte stenciltjes waren. We gingen er eens recht voor zitten. 'Wilt u voor de mikrofoon spreken', vroeg de voorzitter, 'dan kan het op de band'. Gerrit stapte naar voren in zijn goed passend en qua kleur nog beter passend hemd. Het was rood! Hij zei met een theatraal gebaar: 'Artikel . . . zus en zo . . . klopt niet, want . . .', terwijl Jacques achterin de zaal breed-uit in de stoel hing, voortdurend trekkend aan een sigaret. Maar Gerrit had misgekleund. Jacques toog daarna onmiddellijk in een verwoed tempo aan het schrijven voor een nieuw rebels vlugschrift.

De besnorde en achtenswaardige voorzitter van de club waarvan Gerrit en Jacques lid waren (ze zaten mijlenver van elkaar) liet ons op gezette tijden in de statuten en huishoudelijk reglement van de N.O.V.A. bladeren. Zijn twee geïsoleerde clubleden gaven geen kik, wat de goedlachse voorzitter van de vergadering kennelijk opluchtte. Om geen risico te lopen voor eventuele verdere reacties uit deze bekende hoek van de zaal, werd een gedelegeerde, die zijn Utrechtse vinger opstak met het verzoek om het woord te krijgen, door de voorzitter onmiddellijk naar de mikro-

foon geloodst. Hij had het goed gezien, want de afgevaardigde uit Utrecht lanceerde een komische opmerking. Hij zei: 'Nieuw Links gebruikt de perforatie aan de andere kant van de film'.

Over de perforatie deed de bibliothecaris een boekje open. Hij had de vuile was achter op een lijntje gehangen, zodat iedereen te zien kreeg hoe sommige N.O.V.A.-clubs hun geleende films retourneerden. Gaten en scheuren. Maar Jan van Weezenberg doceerde trots, dat als je bij een gescheurde perforatie er een stukje uitknijpt, die niet verder scheurt. Dat vond iedereen een bevredigend commentaar. De benoeming van een nieuwe kascommissie bracht weer vuurwerk van Gerrit. Hij bood zich aan. Even viel er een stilte in de zaal en bedeesd vroeg de voorzitter van de vergadering aan de besnorde mijnheer of hij er mee akkoord ging dat zijn lid Gerrit in de kascommissie kwam. Hij antwoordde met 'ja', maar het klonk als het ja-woord van een zenuwachtige bruidegom in de trouwzaal. Iedereen was opgelucht. Toen verrees het alom bekende jurylid Steenkist uit zijn zetel. Hij zei: 'Mijnheer de voorzitter, ik wil hierbij aantekenen, dat ik tegen ben, want . . .'. De voorzitter keek ons allemaal een beetje sip aan. Per slot van rekening moest de bandopname prettig het N.O.V.A.-archief ingaan. 'Wie is er tegen', vroeg hij. Niemand gaf antwoord en zijn lach rolde weer van achter de lange voorzitters-tafel. De heer Steenkist ging zitten met de uitdrukking 'Ze zijn het weer eens een keer niet eens met mijn jury-rapport'. Na deze onverwacht spannende minuten wilde ik een sigaret opsteken. Lucifersdoosje was leeg. Mijn mede-gedelegeerde wees nonchalant naar het tafeltje van Gerrit en Jacques, dat bezaaid lag met schoteltjes vol peuken. Ik vroeg ze een vuurtje. 'Alsjeblieft', zei Gerrit en voegde er aan toe: 'Wanneer ze op zijn, haal je ze maar bij het bestuur aan de tafel'. Daarvan nam ik vriendelijk acte. Intussen stapte de mijnheer van de bandrecorder met driftige stappen de zaal in. Stevende regelrecht op de voorzitter af. Fluisterde iets in zijn oor, waarop de voorzitter reageerde met zich aldus tot de aanwezigen te wenden: 'Mijne heren, over vijf minuten is de band afgelopen'. Vanaf dat moment gingen we, zoals de TV-sportcommentators dat plegen te noemen, 'tegen het horloge' vergaderen. In de lunchpauze kregen Jacques en Gerrit geen kruimel door hun keelgat, want iedereen wilde wel eens persoonlijk met deze knapen praten. Na de hervatting stak Gerrit van wal met een economisch bezwaar. Hij wilde het gehele blad 'Smalfilm' voor de N.O.V.A. opeisen en nam geen genoegen met een aantal gratis beschikbaar gestelde bladzijden door de uitgever. De voorzitter gaf hem een beeld van de financiële achtergrond van deze regeling. Hij bleef het toch maar een onbegrijpelijke zaak vinden. Direct daarop vroeg Jacques het woord. 'U bent het toch samen wel eens?' vroeg de voorzitter. Stel je voor dat Gerrit en Jacques op het kersverse bandje nu ook onderling nog een debat aangingen. Nee, er was geen twijfel mogelijk, bevestigde Jacques, terwijl hij voor iemand het wist achter de mikrofoon had plaatsgenomen. 'Misschien is ons eerste optreden in deze vergadering een beetje ongelukkig uitgevallen, maar dan bieden we hierbij ons excuus aan'. Voor het eerst na bijna zes uur vergaderen kreeg dit duo een applaus. Met zijn zoveelste lach sloot de voorzitter, kennelijk opgelucht, de bijeenkomst met de opmerking, dat alles toch in een veel prettiger sfeer was verlopen dan vorig jaar. Maar voor mij was het de vergadering van Gerrit en Jacques. En ik hoop dat ze volgend jaar er weer zijn!

(F. Jelsma, voorzitter
Smalfilmclub Maassluis) ■